

Oostkampse volleyballer Jarno Stappers geselecteerd voor Deaflympics

“Podiumplaats is haalbaar”

■ **OOSTKAMP** – Volleyballer Jarno Stappers (21) is geselecteerd voor de Deaflympics, het vierjaarlijkse internationale topsportevenement voor doven en slechthorenden. Samen met ploegmaat Kristof De Weerdts zal hij er de Belgische driekleur verdedigen in het beachvolleybal.

DOOR ARNE FRANCK

Van 26 juli tot 4 augustus vinden in het Bulgaarse Sofia de 22ste Deaflympics plaats, zeg maar de Olympische Spelen voor doven en slechthorenden. De eerste Deaflympics werden in 1924 gehouden in Parijs waarbij ons land de baanbreker was samen met Frankrijk.

België was zonder enkele onderbreking steeds aanwezig op alle Deaflympics en is momenteel één van de drie landen die dit ooit gepresteerd hebben. Dit jaar zullen vijf atleten en negen officials zullen er de Belgische driekleur vertegenwoordigen.

Grote verrassing

Een van die atleten is Oostkampenaar Jarno Stappers (21). Samen met zijn ervaren ploegmaat Kristof De Weerdts (39) uit Heist-opden-Berg – hij nam al vijf maal deel aan de Deaflympics – zal hij er de Belgische driekleur verdedigen in het beachvolleybal.

“Onze selectie kwam als een grote verrassing,” vertelt Jarno. “Vorig jaar eindigden we negende op het WK en we moesten minstens achtste zijn om geselecteerd te raken. Maar omdat we enkele knappe wedstrijden speelden, onder andere tegen de regerende wereldkampioen, heeft het BOIC toch het licht op groen gezet.”

“Het is mijn eerste deelname en ik kijk er enorm naar uit. Mits een gunstige loting zit er zeker een podiumplaats in. Ons doel is de top acht. Als we dit bereiken ben ik tevreden. Onder leiding van top-trainer Martin Van Der Sichele zijn we ons intensief aan het voorbereiden. Hij is tevens onze coach op de Deaflympics.”

Bedrijfsmanagement

Jarno laat zich niet tegenhouden door zijn hoorbeperking. Hij stu-

deerde onlangs af in de richting bedrijfsmanagement aan Howest. In oktober start hij aan de Ugent de richting Toegepaste Economische Wetenschappen.

Ook in het volleybal scheert hij hogé toppen. Hij kreeg de volleymicrobe mee van zijn ouders, die allebei nota bene ook slechthorend zijn.

“Ik zette op mijn twaalfde mijn eerste volleystappen bij de jeugd van Loppem. Later stapte ik over naar Beernem en nu speel ik bij Packo Zedelgem. Vorig jaar speelden we kampioen in tweede divisie.”

“Dankzij mijn hoorapparaat ondervind ik niet zoveel hinder van mijn beperking. Al is het soms wel moeilijk om de instructies van de trainer te horen. Op de Deaflympics zijn hoorapparaten echter uit den boze.”

“Om deel te nemen moet je trouwens een hoorbeperking hebben van minstens 55 decibel. Ik heb een beperking van 60 decibel. Zonder mijn apparaatje hoor ik nog een heel klein beetje”, vervolgt Jarno.

Alle vier slechthorend

Jarno woont samen met zijn ouders en zus in de Walburgstraat in Oostkamp. Ze zijn alle vier slechthorend. “Het is een erfelijke aandoening,” vertelt Jarno. “Over het algemeen babbelen ik gewoon tegen mijn ouders en zus, uiteraard iets trager praten en met meer articulatie, waardoor zij kun-

Jarno Stappers uit Oostkamp mag naar Sofia. (Foto MVN)

nen liplezen. In familiegelegenheid wordt er een mix gebruikt van gebarentaal en gewoon praten.”

“ZONDER HOORAPPARAAT ZOU MIJN WERELD HELEMAAL ANDERS ZIJN”

“Vlaams gebarentaal is voor mijn ouders hun moedertaal. Zij werden op school met gebarentaal opgevoed. In mijn geval is Nederlands mijn moedertaal en zie ik het Vlaams gebarentaal als een tweede taal.”

“Mijn hoorapparaat is een enorm hulpmiddel. Zonder dit zou mijn wereld helemaal anders zijn. Ik zou niet in staat zijn om dagdagelijkse dingen die horende mensen

als gewoon ervaren. De dagelijkse geluiden, muziek, ... Met andere woorden ik kan niet zonder mijn hoorapparaatjes. Maar soms is het best wel handig, bijvoorbeeld bij luide concerten of storend lawaai wanneer je wilt slapen. Je doet dan gewoon je hoorapparaat af en je hoort amper nog iets.”

Logopedie

Ondanks zijn hoorbeperking spreekt Jarno verbazend vlot en duidelijk. “Daar zijn twaalf jaar logopedie in mijn kindertijd aan te pas gekomen,” lacht hij.

“Ik had natuurlijk een achterstand op horende kindjes maar deze achterstand is zo goed als geminimaliseerd. Het was niet altijd even gemakkelijk en ik heb soms wel gevloekt maar als je nu ziet waar ik sta dan ben ik wel blij dat ik heb doorgezet.”

